

gatoriske Kompetence? Kan ubetinget et hvilket som helst Spørgsmaal, der angaar international Ret, ensidigt forelægges Domstolen? Hvorledes bliver Grænsen at drage mellem Domstolens og Raadets Aktionsomraade? Hvorledes bliver Stillingen med Hensyn til Parterne i Artikel 12 hjemlede Frihed til at vælge mellem Domstolen og Raadet? Har Domstolen tilbagevirkende Kompetence, saa den kan paakende Spørgsmaal opstaaede, før Statutterne træder i Kraft? Er Domstolen kompetent i Prisesager? Paa alle de Spørgsmaal haves intet Svar.

Hertil kommer saa yderligere en Række Problemer, som rejser sig af Artikel 36's uklare Formulering: er Domstolen kompetent, hvis Stater udenfor Forbundet paatager sig en tilsvarende Forpligtelse som Danmark? Skal en Stat udenfor Forbundet være anerkendt „de jure“ for at kunne benytte Domstolen, eller er det nok, at den er anerkendt „de facto“? Hvad forstås ved „samme“ Forpligtelse i Artikel 36? Er Danmark bundet, hvis en Stat erklærer, at den for et Tidsrum af et Aar vil være bundet til at lade Tvist om Forstaaelse af Traktater eller en enkelt Traktat, men ikke Tvist om international Ret i øvrigt, afgøre af Domstolen? Vi Danske har jo en vital Interesse i Versailles-Traktatens slesvigske Afsnit, og det Spørgsmaal trænger sig derfor paa, om en Stat kan engagere sig for et Aar, f. Eks. for at faa paakendt Spørgsmaalet om Fortolkningen af Versailles-Traktatens Artikel 114. Hvorledes er den internationale Domstols Myndighed at afgrænse i Forhold til den nationale Domsmyndigheds, herunder Forstaaelsen af den saakaldte Deuntzerske Klausul? Hvorledes eksekveres Dommen, hvis en Stat udenfor Folkeforbundet har vundet Sagen og den anden Part er modvillig? Paa alle disse Spørgsmaal, der vel maa afgøres af Domstolen, haves der foreløbig intet Svar undtagen det, at Udenrigsministeriet tror, og Udenrigsministeriet mener det bedste.

Men hertil kommer yderligere, at der som Følge af den forhastede Tilføjelse til Artikel 36 er kommet en Lakune i Statutterne. I Jurist-Udkastet, hvor Domstolen var gjort obligatorisk, var der af Hensyn hertil en særlig Bestemmelse (Udkastets Artikel 33) gaaende ud paa, at den Part, der mener sig forurettet, først kan søge Domstolen, naar Striden ikke har kunnet bilægges ad diplomatisk Vej, og der ikke foreligger Overenskomst om at vælge en anden Jurisdiktion. En Stat skal ikke

uden videre kunne sagsøges for Domstolen. Alle Midler til venskabelig diplomatisk Ordning maa først være forsøgte. Denne Bestemmelse blev strøget, da Domstolen gjordes fakultativ, thi naar Domstolen ikke kan søges, uden forsaavidt Parterne ved forudgaaende særlig Aftale er blevet enige derom, er Bestemmelsen overflødig, og en Anmodning til Retsskriveren i Henhold til Statutternes § 40 vil være tilstrækkelig til Sagens Indankning. Naar Domstolen derimod er obligatorisk i Henhold til Artikel 36, er Bestemmelsen i Jurist-Udkastets Artikel 33 ikke overflødig, og dens Udeladelse af Statutterne betyder i dette Tilfælde en Lakune.

Det er derfor ikke uden Grunde, at vi Konservative spørger, hvorfor Regeringen ikke har ventet med at afgive Erklæring om Domstolens obligatoriske Myndighed for Danmark, indtil Spørgsmaalet om Ratifikation af Statutterne kom for i Rigsdagen. Dette er jo udtrykkelig hjemlet i Artikel 36, og der vilde intet som helst være forskertset ved at vente. Den højtærede Regering er ellers ikke bange for at følge en „vent og se-Politik“; her havde en saadan Politik været paa sin Plads.

Forholdet er i øvrigt, saa vidt det kan ses, heller ikke det, at den højtærede Udenrigsminister efter at være blevet bekendt med den ændrede Artikel 36, i Glæde over den udmærkede Chance, der her tilbød sig til at betrygge Danmarks nationale Eksistens, omgaaende telegrafisk har instrueret Kammerherre Zahle om at gribe Chancen. Det er Kammerherre Zahle, der har taget Initiativet og telegrafisk indhentet Bemyndigelse, uden at der har været Tid til en nøjere Undersøgelse af, hvad Artikel 36 betyder. Den diplomatiske Bedrift synes udøvet i Tiden mellem den 13. og 18. December, da Delegeret-Forsamlingen sluttede sine Møder. Og Grundene til denne usædvanlige diplomatiske Beslutning er, saa vidt vides, dels et Ønske fra den svejtsiske Delegations Side, dels Forvisningen om her at handle i Traad med vor tidligere, før Krigen saa heldigt indledede Voldgiftspolitik.

Der henvises nu til, at vor Traktat af 1904 med Holland om obligatorisk Voldgift er langt videregaaende end det Skridt, der her tages. Hertil maa imidlertid bemærkes, at ifølge denne Traktat skal Voldgiftsdomstolen først træde i Virksomhed, naar diplomatisk Bilæggelse af Tvisten forgæves har været forsøgt, og naar Parterne i Forvejen i hvert enkelt Til-